

Prasījumi

- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 15. novembra spriedumu;
- Apmierināt šo prasību par atcelšanu un galīgi atcelt apstrīdēto lēmumu; un
- Piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2018. gada 15. novembrī Vispārējā tiesa pasludināja spriedumu lietā T-406/11 *Prosegur Compañía de Seguridad, S.A./Eiropas Komisija* ⁽¹⁾, par kuru ir iesniegta šī apelācijas sūdzība. Ar minēto spriedumu tika noraidīta prasītājas celtā prasība par Eiropas Komisijas 2011. gada 12. janvāra lēmumu ⁽²⁾ par “finanšu nemateriālo vērtību”, kas paredzēta *Ley española de Impuesto sobre Sociedades* [Spānijas likuma par uzņēmuma ienākuma nodokli] 12.5. pantā.

Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza vienu vienīgu pamatu attiecībā uz spriedumā pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta ietvertā jēdziena “selektivitāte” interpretācijā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pārsūdzētajā spriedumā esot pieļautas kļūdas attiecībā uz:

- selektivitātes analīzes pirmajā posmā piemērotās atsaucēs sistēmas noteikšanu;
- tā mērķa noteikšanu, kurš ir dažādu faktisko un tiesisko situācijas salīdzināšanas pamatā selektivitātes analīzes otrajā posmā;
- tā rezultātā spriedumā arī tika pieļauta kļūda saistībā ar pierādīšanas pienākuma uzlikšanu un samērīguma principa piemērošanu;
- pakārtoti, Vispārējās tiesas analīzi saistībā ar iespējamo pierādījuma neesamību par cēloņsakarību starp uzņēmumu nespēju apvienoties ārvalstīs un kapitāldaļu ieguvī ārvalstīs; un
- pakārtoti, izslēdzot pasākuma nošķiramību atkarībā no kontroles intensitātes.

Papildus juridiski nepareizai argumentācijai spriedumā vairākos no minētajiem punktiem Vispārējā tiesa esot aizstājusi lēmumā minēto argumentāciju ar atšķirīgu savu argumentāciju, tādējādi pieļaujot papildu kļūdas tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Prosegur Compañía de Seguridad/Komisija* (T-406/11, nav publicēts, EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Komisijas Lēmums 2011/282/ES (2011. gada 12. janvāris) par finanšu nemateriālās vērtības amortizāciju nodokļu vajadzībām saistībā ar līdzdalības iegādi ārvalstīs Nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), ko īstenojusi Spānija (OV 2011, L 135, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 29. janvārī – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-63/19)

(2019/C 112/41)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: R. Lyal, F. Tomat)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasījumi

- atzīt, ka, piemērojot akcīzes nodokļa likmju samazinājumus saskaņā ar reģionālajiem tiesību aktiem, ko pieņēmis Friuli-Venēcijas Džūlijas reģions un kuros ir paredzēta sistēma iemaksām par dzinēju degvielai izmantoto benzīnu un dīzeļdegvielu saistībā ar šo produktu pārdošanu Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona iedzīvotājiem, Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai⁽¹⁾ 4. un 19. pantā noteiktos pienākumus;
- piespriest Itālijas Republikai atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona pieņemtajiem reģionālajiem tiesību aktiem ir ieviesta sistēma iemaksām par dzinēju degvielai izmantoto benzīnu un dīzeļdegvielu saistībā ar šo produktu pārdošanu Friuli-Venēcijas Džūlijas reģiona iedzīvotājiem. Būtībā sistēma paredz, ka, iegādājoties degvielu no sūkņa, degvielas uzpildes staciju apsaimniekotāji maksā fiksēta apmēra summu (par litru), tādējādi samazinot par degvielu maksājamo cenu. Reģiona administrācija atmaksā degvielas uzpildes staciju apsaimniekotājiem summu, kas izmaksāta saistībā ar labuma guvēju veikto degvielas iegādi.

Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai pārkārtojušās Direktīvas 2003/96/EK shēmā ir paredzēts, ka katrs produkts un katrs lietojums visā katras dalībvalsts teritorijā ar nodokļiem ir jāapliek vienādā līmenī. Šāds princips izriet gan no direktīvas loģiskā pamata un konkrēti no tās 5. un 15. apsvēruma, kā arī tās tiesību normu formulējuma, gan no šā normu kopuma sistēmiskās interpretācijas. No principa, ka katrai dalībvalstij ir jāparedz, ka katrs produkts un katrs lietojums ar nodokļiem tiek aplikts vienādā līmenī, var atkāpties tikai minētajā direktīvā skaidri noteiktos gadījumos. Direktīvā 2003/96 ir virkne normu, kas ļauj dalībvalstīm attiecībā uz noteiktiem produktiem un lietojumiem piemērot atlaides, atbrīvojumus vai aplikamības līmeņa diferencēšanu. Tas sakāms konkrēti par direktīvas 5., 7., 15., 16. un 17. pantu, kā arī tās 18. un 19. panta noteikumiem. Šādus samazinājumus, atbrīvojumus vai diferencēšanu dalībvalstis drīkst ieviest direktīvas 6. pantā paredzētajā kārtībā. Šajā nupat minētajā pantā ir noteikts, ka dalībvalstis var piemērot šajā direktīvā noteiktos atbrīvojumus vai nodokļu samazinājumus vai nu tieši, vai izmantojot diferencētu likmi, vai atmaksājot visu nodokļu summu vai to daļu.

Komisija uzskata, ka šajā lietā aplūkotajā gadījumā akcīzes nodokļa likmju samazinājums attiecībā uz dzinējiem izmantoto degvielu Direktīvā 2003/96/EK par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem nav atļauts.

Tādējādi Komisija uzskata, ka aplūkojamajā gadījumā Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai, 4. un 19. pantā noteiktos pienākumus.

⁽¹⁾ OV 2003, L 283, 51. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 29. janvārī Spānijas Karaliste iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-219/10 RENV *World Duty Free Group*/Komisija

(Lieta C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Spānijas Karaliste (pārstāvis: A. Sampol Pucurull)